

MICHAELA ZAMARI

18+
sebaláska
cestovanie
intimita

NIČ
OD TOHO
nečakaj

... A DOSTANEŠ VŠETKO!

MICHAELA ZAMARI

NIČ
OD TOHO
nečakaj
... A DOSTANEŠ VŠETKO!

Tento príbeh sa ako celok nikdy nestal.
Všetky mená postáv a udalosti v tomto príbehu
sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť
s realitou je čisto náhodná.

Copyright © Michaela Zamari 2024
Cover design © Michaela Vysloužilová 2024
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2024
ISBN: 978-80-69035-02-7 (viazaná kniha)

PDF: 978-80-69035-03-4
EPUB: 978-80-69035-04-1
MOBI: 978-80-69035-05-8

Prajem príjemný čitateľský zážitok
a pohodlné túlavé topánky,
ktoré človeka vždy privedú na správne miesto.

M.

Playlist ku knihe

Cry To Me (Solomon Burke) – Marc Broussard
Don't Stop Believin' – Teddy Swims
Sex To Me – Charlotte Cardin
Come Away – Sons Of The East
Breaking The Rules – Jack Savoretti
Brand New Light – RIVVRS
You Were There For Me – Henry Moodie
Chasing The Light – The Same
October – Feverkin
Brother – Zubi
Never Be Another – Delilah
Fire In My Head – Two Feet
ilomilo – MBNN & Rowald Steyn (Billie Eilish)
Used To Be Young – Miley Cyrus
Fool Me Once – Olivia Addams
Battle Symphony – Linkin Park
I'm Ready – AJR
Taste – Tyga ft. Offset
Carry On – The Score & AWOLNATION
FCKNG PRBLM PAY REMIX – DJ Yaksha feat. Majk Spirit,
Ben Cristovao, Delik, Otecko
Stuck On You (Cover) – Dave Fenley
Smile – Friends & I
Howling at the Moon – Mike Posner, salem ilese

West Coast – Imagine Dragons
Ne Me Quitte Pas (Cover) – Wyclef Jean
Creep (Cover) – Caitlin Koch
Always Remember Us This Way (Extended Remix) –
Roger Beck
Addicted – Milky Chance
Trust – SWIM (dynmk)
Falling – Nando Fortunato
Rebirth – Yaima
Summer Of Love – Deepend, Kenzie Cates
Hiding – AVAION
Lost – Frank Ocean
Milamores – Sofía Reyes, Gera MX
Never Get Over You – MIKOLAS
Time of the Season – Haley Reinhart ft. Casey Abrams
Body to Body – Sture Zetterberg feat. Andrew Shubin
In love – Gamma Skies
Light Of Your Grace (Live at Monte Sahaja) – Mollie
Mendoza, Sam Garrett
Same Old Lies – Zubi, Anatu, Andras Kallay Saunders
Cuarzo – Lila Frascara
Hurricane – Cannons
Wish You Were Here – Lukas Graham feat. Khalid
Back To The Moon (Live Acoustic Performance) –
Jonathan Roy
Better Days – Dermot Kennedy
Bad Blood – Brooklyn Duo (Taylor Swift Piano/Cello Cover)
Sharp Edges – Linkin Park
Borrowed Time – Wyclef Jean
I'll Be Ok (If You Stay) – Julia Carbajal
Love Maria – Crazy Loop
You & I – Rita Ora
Look You In The Eye – Verdiblume
Riptide (cover) – TWOPILOTS
Give You Love – Jessica Mauboy feat. Jason Derulo
I Don't Remember Me (Before You) – Brothers Osborne
Emelie – Mondays ft. Melker
We Are (Live in Carré Amsterdam) – HAEVN

Tento príbeh venujem každému, kto verí v zázraky.

Aj Tebe, ak na ne práve začínaš veriť.

A nech sa Ti stane niečo nečakané.

Prijemne nečakané...

A ešte pani Vlastičke,

jednej z mojich najstarších verných čitateľiek.

Prológ

„Kašlem na to. Môžem kašlat' aj naňho. Nikam nejdem,“ rozhorčujem sa do telefónu. Taká som vytočená, že pohľadom prepaľujem obľúbený kufor v skrini.

„Kašli naňho, ale nekašli na výlet. Vždy som chcela ísť do Škótska, ty zasa do Edinburghu a Glasgowu. Obe sme drelí a verím, že čoskoro niekam spoločne vyrazíme, ale moja situácia ma teraz do sveta nepustí, veď vieš. Takto sa tam dostane aspoň jedna z nás,“ presviedča ma Sofi a ja viem, že má pravdu. Sofi znie ako meno pre nevinnú bábiku, v skutočnosti je však riadna drsniačka a s nikým sa nepára fyzicky ani slovne. „Posledné roky si šetrila na cestovanie. Je čas oplieskať úspory a investovať do nezaobudnutelných zážitkov,“ pripomenie mi.

Stále zízam na prázdnu príručnú batožinu a v duchu ďakujem za svoju najlepšiu kamarátku.

„To áno,“ dám jej za pravdu a vyčerpane vydýchnem, „no pôjdem tam inokedy. Možno aj s tebou, keď tá šéf prestane dusiť a dopraje ti dovolenku. Prepadne mi sotva sto eur, to ma nezruinuje. Napíšem ďalší hit,“ odfrknem ironicky. „Možno mi to dokonca uchráni pár rokov života, lebo sa prestanem stresovať z opätovného stretnutia s *ním*. Ubytko viem do polnoci odvolať.“

Sofi si tiež povzdychne. Nie som si istá, či posmešne alebo zúfalo. „Zamýšľala si sa nad tým, prečo si to ešte neurobila?“

Trafí klinček po hlavičke. Vždy vie nájsť tie správne slová. Alebo nepriestrelné argumenty.

Minimálne pre mňa. A keď práve neriešim dilemu mileneckého charakteru, tak aj ja pre ňu.

„Pretože v kútiku duše si nechcem nechať ujst' príležitosť...“ zamrmlam skôr sama pre seba.

Zjavne nie dost' potichu.

„Príležitosť. Presne!“

Priam vidím, ako si vo svojej spálni pred zrkadlom ukazuje víťazné gesto.

Ešte ale nemá vyhraté. Či skôr ja.

„Vidieť Edinburgh, samozrejme,“ dodám, aby bolo jasno.

„Samozrejme,“ začujem, ako potláča smiech. Potvora.

„Aspoň priznaj, že ti ide o magnetku,“ pokúsim sa uvoľniť atmosféru nášho rozhovoru.

„No vlastne nejde. Skôr o prútik.“

Vybuchnem do smiechu.

„Prútik? Myslela som, že s pánom dokonalým už všetko funguje, ako má,“ podpichnem ju.

„Ježiši, nie taký prútik, ty koza,“ zvozí ma. Ja sa už nehanebne zabávam na jej účet. „V Edinburhu je obchodík so suvenírmí z Harryho Pottera. Aj s prútkmi,“ pokračuje krotko. „Jeden by si svojej extra chápavej a vždy pri tebe stojacej kamoške mohla doniesť. Zmestí sa aj do príručnej batožiny.“

To dievča za každých okolností myslí dvadsať rokov dopredu.

Šialená fanúšička toho okuliarnateho čarodejníka.

Toto s *ním* mala spoločné.

Vlastne ho ako jediná spoznala aj osobne. Ako jediná spomedzi mojich priateľov nás zažila, keď sme sa nemuseli pretvarovať ani nič tajiť. Akoby to bolo v minulom tisícročí...

„Vieš čo,“ na znak kapitulácie rozpažím aspoň ruku, ktorou nedržím mobil. „Dobre.“

Táto ženská prišla z opačnej strany krajiny, len aby mi pomohla presťahovať sa za jediný víkend. Mohla oddychovať od práce, odletieť si trebárs do Londýna a sama si kúpiť ten podivný prútik, ale ona prišla za mnou a celý víkend triedila, vyhadzovala a balila moje haraburdy.

Prišla aj baliť knihy, ku ktorým som napísala soundtrack a sama mi ho naspievala. V podstate zadarmo!

Ak mám využiť letenku a zarezervované ubytko za stovky eur len preto, aby ona mala svoj prútik, urobím to!!!

„Akože čo dobre?“ pýta sa zmätene. „Končíš s počúvaním mojich perfektných a kreatívnych presviedčacích argumentov?“

Pousmejem sa.

„Ak nimi nazývaš citové vydieranie, tak áno. Pôjdem tam.“

Moje obvinenie nekomentuje.

„A to len tak?“

„Už skoro hodinu ma presviedčaš, nech sa idem baliť. Vážne ti to príde *ako len tak*?“ neubránim sa smiechu.

„Nie, veru, máš pravdu, zhltna si hodinu môjho času, to chce prútik aj kľúčenku.“

„Vedela som, že kľúčenky sa nevzdáš,“ zvýsknem víťazoslávne. „Ale nejde len o teba, nenamýšľaj si.“

„Tak čo ťa teda presvedčilo?“

„Zajtra by som to mala dostať,“ nadhodím ďalší argument, aby mi nespýšnela. „Môj cyklus si od začiatku roka chodí, ako sa mu zachce. Ak si teda pamätá moju periódu, vykašle sa na výlet, lebo aj tak by si pravdepodobne nezatrkal.“ Posledné slovo vyplujem s náležitým opovrhnutím.

„Ešte popracujeme na tvojej úcte k slovu trtkat,“ prehodí nonšalantne, „ale vážne tomu veríš? Ved' vás nezastavila ani perióda.“

To je pravda. Sex s ním bol ako lucidné snívanie. Nemala som žiadne zábrany a užívala si to.

„Dobre, sústredme sa na fakt, že je nevyspytateľný, ale z toho, čo o ňom vieme, tak má slabú sebareflexiu a vie sa správať ako predposratý. Prepadne mu len letenka. Všetky ubytka som rezervovala ja. Čiže čo z toho vyplýva?“ spýtam sa nabudene. Stále sa s touto bizarnou situáciou vyrovnávam. No aspoň jeden z nás by sa mohol správať dospelou. Beriem to na seba a rovnako dospelácky do toho vložím štipku nadšenia. „Čaká ma prvý výlet v tej najlepšej spoločnosti!“

„Nebudem to brať osobne, ale... snažím sa pochopiť, ako si to všetko nechá preklázať pomedzi prsty. Ešte keď k tomu môže mať pravidelný a skvelý sex. Nedáva to zmysel, je predsa chlap.“

Jej slová ma vrátia nazad.

Naozaj to nedáva zmysel a sex sme mali ukázkový. Celé tri mesiace nás len máločo dokázalo skrotiť. Nemali sme žiadnu stopku. Ani tú červenú. Síce to ten prvý raz v kúpeľni vyzeralo ako v horore, ale tých pár sekúnd a následný smiech... na to sa nedá zabudnúť.

Premôže ma nostalgia. „Bolo vzácné vidieť ho takého uvoľneného.“

„No dobre,“ odkašle si a ja si uvedomím, že som to všetko povedala nahlas, „tuším som dostala viac informácií, ako som chcela.“

Obe sa zasmejeme. Sme k sebe maximálne otvorené aj v tých najintímnejších témach, ale nie vždy zachádzame do úplných detailov.

„Prepáč, fakt sme boli nadržaní a nezastaviteľní.“

„Fajn, už ťa nechám, nech sa môžeš pobaliť, ale pripomeň mi, prečo sa to vaše *nadržaní a nezastaviteľní*... zastavilo?“

Pretočím oči. „Pretože som namiesto tvojho obľúbeného slova *trtkat'* použila jedno skazonosné zakázané slovíčko.“

Znechutene tľoskne jazykom. „A pre to jedno slovo sa s tebou rozišiel?“

Tá otázka ma bodne do žalúdka.

„Nerozišiel,“ pripomeniem nám obom. „My sme spolu nechodili...“

O dvadsaťdva hodín stojím zbalená vo vestibule bratislavského letiska a opäť mám so sebou svoju morálnu podporu.

Odkedy na mobile pribudla funkcia hlasoviek, tak sme si nevolali, ako je rok dlhý.

Zrazu prepisujeme našu históriu už druhým telefónatom za dvadsaťštyri hodín.

„Ach, Lesi,“ vzdychne Sofi, „keby som mohla, hneď ho nahradím. Veď vieš... Hocikedy píš alebo hlasovkuj. A určite mi posielaj fotky. Budem čakať na sexi Škóta v sukni. A chcem si vybrať suvení. Klúčenka bola príliš prchké rozhodnutie. Alebo vyberiem ten tvoj. Zapneš si tam zoznamku?“

Od srdca sa zasmiejem. Naozaj jej mohlo zísť na um čosi také?

„Nie,“ poviem ešte v dozvukoch záchvatu smiechu, „ani mi nenapadne.“

„Prečo nie?“ spýta sa zarazene. „Škóti sú čiastočne pokresťančení, to by mohlo prejsť aj u rodičov.“

Ona to fakt myslí vážne?

„Pretože už budem mať na Edinburgh a Glasgow bez-tak málo času, nemienim z neho plytvať na triedenie cha-lanov v zoznamke. Určite by tam bolo nemálo migrantov, ktorí by medzi mňa a mamu mohli vraziť ďalší mlčanlivý klin,“ spomeniem si na udalosti z minulého roka a strasie ma od znechutenia.

„A veľa sexi Škótov či Angličanov,“ skočí mi do reči.

„A zabralo by to veeľa času, preto by som tam radšej letela s jedným zadubeným sexi Slovákom,“ dodám jed-ným dychom.

„Možno sa oddubí,“ konštatuje slniečkarsky.

„Také slovo neexistuje.“

Počujem ťažký povzdych, kým znovu prehovorí. „Ja by som povedala, že ani chalan, ktorý si ťa nechá ujsť len preto, že si sa s ním chcela pomilovať a myslela si sexo-vať, tiež neexistuje a vidíš, aká je realita prašivá. Všetko je možné.“

„Hej, a čarovné a nečakane príjemné, všakže?“ pripo-mením jej Silvester a nezvyčajné želanie, ktoré všetko odštartovalo.

„Presne,“ odvetí spokojne. „Takže naštartuj zoznamku, otvor myseľ a poslúchaj svoju intuíciu. Či už stráviš čas s nie-kým novým, staronovým alebo so sebou, želim ti magický výlet.“

„Ďakujem, ty Teodora,“ usmejem sa o poznanie vesel-šie. „Tiež maj super Veľkú noc.“

„Bude veľká, ak sa pán dokonalý konečne odhodlá byť akčný,“ zaúpie a prezývku, ktorú som jej kamarátovi s vý-hodami dala, vysloví so sarkastickým podtónom.

„Ou, ešte stále nevieme, či má veľké aj niečo iné, než len ruky a chodidlá?“

„Och, vieme,“ zastoná. „A to je ten problém. Vedieť to a nemať k tomu prístup je veľký trest. Nevieť, za čo ma karma trestá.“

„To nie je karma, ale džentlmen.“

„Chod' do čerta s takými rečami.“

„Stačí do Edinburghu?“ provokujem ju. „Už by som veru mala ísť, aby mi to neuletelo.“

„Utekaj, šťastie nečaká!“

Uškrniem sa a chcem ju podpichnúť, že s takými vyhláseniami by mohla skladať hudbu aj bezo mňa, no čas naozaj pokročil.

Naznačím ústami bozk, aj keď počuť môže iba cmuknutie, a rozlúčime sa.

„Slečna, tú fľašu treba vyhodit’“, upozorní ma chlapík pred bezpečnostnou kontrolou.

Dopijem z nej vodu a prázdnu fľašu zahodím do nádoby na plast.

Spomeniem si na cestu autobusom na letisko spreď telefonátu so Sofi.

Prisadla si ku mne spolužiačka zo základnej školy, s ktorou sme sa nevideli celé roky.

Aj by som na náš rozhovor zabudla, lebo v jej živote sa neudialo nič, pri čom by som v duchu zapískala a obdivovala, kam to dotiahla. Hoci mala môj obdiv, lebo sa dokázala starať o tri deti a nezblázniť sa z deväťročnej materskej.

No vďaka nej som si čosi uvedomila. Keď spomenula, že večer padne unavená pred televíziu, pretože chce uniknúť od reality, a na nič iné nemá energiu, pocítila som vďačnosť, že ja to tak nemám.

Namiesto káblovky radšej čítam, tvorím hudbu a vymýšľam, kam by som mohla vycestovať.

Áno, nemám deti, zatiaľ, ale vybudovala som si realitu, z ktorej nechcem unikať.

A to je, namojveru, veľká vec!

Zároveň sa myšlienkami vrátim ešte k jednej vete z nášho rozhovoru, ktorou spolužiačka zaujala moju pozornosť.

Vraj kdesi čítala alebo počula, že pre psychohygienu je skvelá intuitívna cesta.

Ísť len tak na prechádzku, asi radšej po meste, než po lese, zabočiť doľava alebo doprava, pokračovať či na chvíľu zastaviť. V krátkosti povedané – ísť tam, kam človeka zavedie intuícia.

Zaumienila som si, že to v Edinburghu vyskúšam, ak... sa ku mne nakoniec nepridá žiadny *sparingpartner*. Síce sa mi páči moja realita, ale nebudem klamať, že s tým sexi, milým a vtipným mužom by sa mi nepáčila ešte viac.

Na kontrole ani v letiskovej hale ho však nevidím.

Nesedí ani vedľa mňa v lietadle, pričom sme spolu investovali do miesteniek.

Viem to, lebo vedľa mňa sedí nejaká cudzia žena, ktorá sa nezmohla ani na zdvorilý úsmev, keď ma púšťala sadnúť si k oknu.

Zhasne aj moja posledná nádej, že by predsa len prišiel. A to všetko pre jedno poondiate slovo.

*Ak neobl'ubuješ úvod, spoznávanie sa,
počiatočné podpichovanie, niekedy otravné fázy
rodiaceho sa vz'ahu, inokedy vášnivé vzplanutia
plné živočíšnosti, pokojne preskoč na 17. kapitolu.*

*Cestuj rovno do Škótska
a sem sa môžeš kedykoľvek vrátiť.*

*Alebo sa pohodlne usad'
a uži si to od začiatku...*

1. kapitola

Pred tromi mesiacmi

Včera som sa z rozčítanej romantickej knihy dozvedela, že prvý Silvester sa vo svete oslavuje v čase, keď je u nás na Slovensku len jedenásť hodín doobeda, a v rozpätiach hodín, niekedy minút, sa bujaré oslavy na našej planéte odštartujú viac než tridsaťpäťkrát.

Musela som si to dať do príbehu na instagrame, taká som tým bola ohúrená.

Nemám miliónový účet a nie som žiadna veľká influencerka, ale milujem hudbu aj knihy a dvadsaťsedemtisíc sledovateľov som získala tak, že tieto svoje dve záľuby spájam.

Preto som zverejnila skrútený zoznam, ak by si niekto ďalší chcel štrngat' a oslavovať s inými časovými pásmami.

Kým odídem z domu oslavovať v našej časovej zóne, zareaguje mi na príbeh hlasovkou moja krvná skupina a spriaznená duša v jednom.

„Mohla si toto spraviť? Prečo si ten príspevok so zoznamom nedala včera? Robila som teraz zapekané bagetky a chcela som si k tomu naliať niečo dobré. Vravím si, že ešte je málo hodín, tak som si zacvičila, a potom som otvorila instagram a tam toto? Mohla som začať už o jedenástej, dokeľu,“ frfle Sofi a mne hneď skrúca kútiky úst.

Stažuje sa, že si vďaka mne zacvičila?

„No dobre, ďakujem ti za vzácne info, aj keď trochu neskoro, ale... z tohto viem, prečo sa my dve kamaráti-me... nie, to znie debilne, myslela som to tak, že hocikto

by niečo také do storky nezverejnil a zrejme ani nepochopil, že podme piť teraz o jedenástej, lebo to má oveľa hlbšiu myšlienku ako len strohé – „podme sa ožrať“, a ja ti ďakujem, že si, ďakujem za to, že som ťa mohla spoznať a že sa pri tebe nemusím na nič hrať, lebo ma berieš takú, aká som,“ naďalej sa smejem popritom, ako počúvam jej roztomilý monológ. Znie ako vyvrhel' spoločnosti, hoci je to najväčšie zlatičko, aké poznám.

Práve si dokončujem jemný mejkap a hrozí, že si ho rozmažem, ak neprestane byť taká sentimentálna.

„Neviem, ako budem pri mobile poobede, preto ti už teraz prajem krásny Silvester a dúfam, že sa ti stane niečo nečakané, ale príjemne nečakané,“ zdôrazní. „A želám úspešný vstup do nového roka, aby sme si užili ešte viac spoločných chvíľ. Mám ťa veľmi rada! *See you later, alligator.*“ Uvidíme sa neskôr, aligátor.

Záverečné slová zanôti ako profesionálka. Tento pozdrav sme si vymysleli pred rokom, lebo *čauko* používame so všetkými ostatnými ľuďmi na planéte. Toto je iba naše.

Ak si hlasovkujeme, automatickú odpoveď si prehrám v hlave – *In a while, crocodile*. O chvíľu, krokodíl.

Rýmovačka pochádzajúca z detskej riekanky.

Nevdojak potáhumem nosom, plná vďačnosti za ľudí okolo seba, aj keď nás dve delí takmer celá republika.

Cítim v kostiach, že budúci rok bude super, pretože si ho taký chcem spraviť. Ten nasledujúci za ním ma čaká tridsiatka. Považujem to za akýsi životný míľnik a posledný rok a pol s prívlastkom dvadsiatnička plánujem využiť do poslednej minúty.

A potom aj ten ďalší, samozrejme.

Vezmem si do batôžteka posledné veci, už jej nestíham nahráť rovnaký úprimný doják, a ponáhlam sa na miesto, kde sa podľa Sofi môže udiat' niečo nečakané.

Príjemne nečakané.

Prekvapuje ma, že niečo také vôbec povedala. Väčšinou som tu na rojkovskú romantiku ja, dnes som však za realistku.

Tento rok ma od romantiky mierne odklonil...

Väčšinu z neho som strávila naivným hľadáním toho pravého cez zoznamovacie aplikácie.

Získala som akurát tak balík bizarných zážitkov.

Neprestala som veriť na lásku, ale ak osud funguje tak, ako sa domnievam, alebo aspoň tak, ako si zbožne želám, zariadi veci bez toho, aby som sa umárala stretnutiami s čudnými postavickami zo zoznamky.

Napísala som o tom pesničku a verím, že keď ju odomňa odkúpi nejaký interpret, bude z toho hit všetkých hitov. No to je, žiaľ, jediné užitočné, čo z tých mojich skúseností vzišlo.

Sústredím sa radšej na dnešný večer a nie na to, čo mu predchádzalo.

V skutočnosti ma nečaká nič nezvyčajné, len veľmi vzácna spoločnosť rodiny a priateľov. Malá partia, nikto ďalší.

A ja ako jediná bez frajera.

Aspoň to tak vyzerá.

Práve preto úplne zabudnem na Sofiine slová.

Šípim, že slová majú silu priam celého vesmíru, ale napriek pozitívnemu naladeniu by mi nikdy nenapadlo, že jedno zdanlivo neškodné prianie od Sofi by sa mohlo vyplniť.

2. kapitola

Ešte k tomu tak šialene rýchlo.

Nech sa ti stane niečo nečakané. Príjemne nečakané.

Panebože, naozaj sa to stalo.

Nikto to nečakal. Ja už vôbec nie.

A bolo to...

Nestalo sa to hned' a... vlastne stále neverím, že sa to stalo.

Čo sa to stalo?

Skončili sme spolu v posteli.

Pritom sme spolu nespali.

Teda spali, ale nič sme spolu nemali.

Vlastne mali, ale nie...

Rozlepím oči.

Ľavú dlaň mám pod paplónom a pravú stisnem do päste, očakávajúc v nej rožtek prikrývky.

Spolu s tým pohybom prebudím ruku, ktorá si ma k sebe pritiahne. V rovnakom momente zdvihnem zrak zo zeme a pozriem sa oproti do skla, kde vidím náš odraz.

Je to *on*.

Zacítim, ako sa mi lícom šuchne o rameno, ktoré skrývam pod krátkym rukávom dlhého trička na spanie.

Zapradie tak potichučky, že nerozoznám, či sa to udialo naozaj, alebo si moja rozospatá myseľ iba domýšľa.

Pohľadom automaticky sklznem k ruke, ktorá ma objíma.

Mužná ruka s tmavými chlčkami. Nie je ich veľa ani málo. Dokonalý pomer, ak by šlo o súťažnú disciplínu.

Kým prehovoríme, doprajem viečkam ešte pár minút oddychu navyše.

Chce to rekapituláciu nečakane príjemného...

Silvester v Bratislave už dávno nikto nespája s čerstvou snehovou pokrývkou, napriek tomu jarne počasie prekvapí. Máme príjemných dvanásť stupňov Celzia, hodinu pred zotmením pocitovo aj štrnásť.

Zazvoním na zvonček rodičovského domu a rovno si rozopínam zimnú bundu.

Som naobliekaná, lebo sa chystáme na varené víno v drevenici pod kopcom. Zdravotná prechádzka lesom, ktorý sa začína pri rodičovskom dome a končí pri ich záhrade v altánku.

Tam chceme v tomto bláznivom počasí privítať nový rok.

Otvoria sa vchodové dvere a ozve sa z nich nadšené: „Lesiiii!“

Neterka poskakuje na prahu v ponožkách, za ňou sa zjaví hlava jej mamy: „Pod' sem, prďula, inak ťa neoblečiem ani do konca roka. Teda, ak chceš ísť s nami,“ zaznie skrytá vyhrážka v hlase bratovej partnerky Terezy.

Všimnem si, ako jej krvavočervené lokne dlhých vlasov padajú do čela a ona ich unavene odfúkne. Je štíhla, múdra, starostlivá a krásna, preto si ju brat pred siedmi rokmi bez váhania uchmatol a chvíľu nato aj zamestnal u seba v realitnej kancelárii.

Predovšetkým je to však úžasná mama malej prďuly.

Malá prďula, ako ju domácky voláme, bude mať o dva týždne tri roky a je to najrozkošnejšie decko, aké osobne poznám.

Liliana. Keď seká dobrotu, tak Lili.

Kvôli nej raz určite napíšem nejaké texty aj pre Mira Jaroša alebo Smejka a Tanculienku.

Pre naše živé striebro všetko!

Otvorím bráničku a rýchlo vybehnem hore schodíkmi, aby som ju objala a zahнала dovnútra.

Zvítam sa s rodičmi. „Kde je Kony?“

„Telefonuje,“ povzdychne si jeho polovička.

Môj brat buď komunikuje s niekým osobne, alebo po telefóne. Niekedy mám pocit, že dokáže byť ticho len vtedy, keď spí. Aj to nie vždy, sem-tam rozpráva zo sna.

Obdivujem Terezu, ako to s ním zvláda.

Síce dobre stavaný, obstojne pekný, vysoký po otcovi, inteligentný, ale ťažká povaha po mame.

Kony svoju netradičnú prezývku získal vďaka ešte divnejšiemu menu.

Je odo mňa takmer o štyri roky starší a mama si pred tridsiatimi dvomi rokmi presadila, že svojho prvorodeného syna s ocinom pomenujú po jej platonickej láske. Ona tomu hovorí inšpirácia, idol, velikán, ja to nazývam pravým menom.

Zabuchla sa do rodiny Hiltonových. Odmalička fandila starému Conradovi, dedkovi Paris Hiltonovej, ale aby nebola spoločensky odsúdená, na matriku dala zapísať meno s K. No bez dlžňa, jednoducho Konrad. Potrebovala na to iba papier, že také meno existuje v nemeckom kalendári. Dnes sa nad tým už nikto nepozastavuje.

Moja mama je podivínka. Nikto si však netrúfne predhadzovať jej to na oči, lebo popri dvoch deťoch stihla aj kariéru. Málokto už spomenie, že hlavne pre ústupky svojho milujúceho manžela, ktorý so mnou išiel na „matterskú“, aby mohla naplno podnikáť, keď Kony konečne začal chodiť do škôlky.

Jej slová, nie moje.

Tatko spravil revolúciu! Fajn, asi nie, ale v tej dobe neboli otcovské dovolenky také bežné ako dnes. V pánskej partii si tým veľmi nešplhol.

Zato u mňa stúpol hneď, ako som sa dovalila na tento svet.

Na oplátku mu mama vybavila lepšiu prácu, než bola tá, ktorú musel opustiť. Teraz má teplé administratívne miesto v Národnej banke, zatiaľ čo ona šéfuje vlastnej bezpečnostnej agentúre a je známa aj v diplomatických kruhoch. Angažuje sa všade, kde sa dá.

Ak si tatko vo svojom manželstve presadil za desiatky rokov aspoň niečo, bolo to moje meno.

Páčilo sa mu Lesana. Je prezieravý, myslel na to, aby sa na ihrisku počas našich výjazdov neobrátilo desať hláv s menom, ktoré bolo práve v kurze.

Zvyknem žartovať, že tým podpísal ortiel' mojej povahy, lebo okrem hudby a kníh zbožňujem prírodu a drevo. Ideálne celé lesy, veď to mám v *mene*.

Brata si budem celý život doberať, že kým on je maximálne kôň, ja som paňou lesa.

Slabé, viem, ale jeho to poriadne vytáča a to mi bohato stačí.

„Čau, ségra,“ prirúti sa Kony a vezme ma do objatia v rovnakej sekunde, ako sa Lili, slávnostne navlečená do otepľovačiek a čižiem, vkliesni medzi nás. Takmer ju rozpučíme.

Berie to s humorom. Ona aj jej otec.

S Konym sme si ako deti neboli až takí blízki a idylická predstava každej malej princeznej – mám svojho skvelého veľkého brata, ma obišla.

Až po puberte sme si k sebe našli cestu.

Po maminej. Ja mám pocit, že mňa puberta obišla a Konymu sa ešte neskončila.

Zato mama mala pred desiatimi rokmi obdobie, keď si asi prechádzala krízou stredného veku a s Konym sme sa museli zomknúť, aby sme podporili tatka v predstave, že ju to prejde.

Kúpila si motorku, spravila si kapitánsky kurz na jachtu a k svojej bezpečnostnej agentúre si chcela pridať aj hotelové podnikanie. Nechýbalo veľa a kúpila by chátrajúci hostel. Posadnutosť Conradom neodznela ani po narodení môjho brata.

„Ste vychystaní?“ preruší mi myšlienky Tereza a ženie nás von.

Rýchlo sa zvíťam s tatinom, ktorý je odo mňa o vyše hlavy vyšší, o pár centimetrov chudší, lebo na rozdiel odo mňa pravidelne cvičí aj po šesťdesiatke, a s dvojdnovým strnískom mi poštekľí líce. Mamina ma vyženie von z dverí a až tam ma láskyplne vybozkáva a objíme.

Sme rovnako vysoké, blond vlasy som zdedila po nej, aj keď tie jej sú už sivasté a pravidelne si ich dáva upravovať. Je šik ešte aj so sivými vlasmi a objektívne môžem vyhlásiť, že je presne ten typ, ktorý americkí tínedžeri volajú MILF. Mamina, pri ktorej by si dali chalani povedať...

Pri bráničke čaká bratov spolužiak zo strednej školy s manželkou a dvomi synmi, škôlkarom a školákom prvostupniarom.

O pätnásť minút stojíme pred drevenou krčmičkou uprostred lesa s ponukou vareného vína a nejakými destilátmi.

Väčšina sa prikláňa k vínu, bratov kamarát však z ba-toha vytiahne domácu slivovicu a ja spustím rýchle prepočítavanie.

Chcela som piť iba vínko, ale...

„Písal mi Adrián, možno sa k nám neskôr pridá,“ hodí do pléna Kony. „Zavolať som ho do altánku.“

„Dám si s vami, ak môžem,“ pozriem na bratovho kamaráta, ktorý vybaluje aj umelohmotné štamperlíky.

„Samozrejme,“ odvetí družne, „ja som vedel, že nás v tom nenecháš.“

Je to skvelá partia rovesníkov, Kony s Terezou s nimi chodievajú aj na rodinné výlety, aby sa decká vyšantili. Snažím sa byť duchom prítomná a nepremýšľať nad tým, že sa k nám čoskoro možno pridá bratov a Terezin kolega Adrián, keď sa pri provizórnom vchode do ohradeného priestoru zjavia ich ďalší kolegovia.

Alica s Tobiasom. Tobiasa Konymu do tímu priviedla práve Alica a ju som im dohodila ja, keď po škole hľadala prácu.

Moja sústredenosť sa obnoví.

S Alicou sme sa dlho nevideli a to sa snažíme každý rok podniknúť nejaký cestovateľský zážitok.

Najdlhšie sme boli na trojtýždňovom okruhu po Portugalsku a dva týždne v Kambodži a Thajsku.

Nalejeme im prískočného panáka a potom sa akosi prirodzene vytvoria menšie skupinky.

Ostatní sa baví medzi sebou, ja jej porozprávam, ako mám už plné zuby márnej snahy na zoznamkách a chcem si všetky odinštalovať z mobilu, ona mi prezradí, že s Tobiasom si skáču do vlasov, lebo spolu bývajú, spávajú aj pracujú. Vražedná kombinácia.

Nasledujúce hodiny zbehnú ako päť minút.

Čas sa spomalí, až keď sa celá rodinka bratovho bývalého spolužiaka lúči a on si v mobile prečíta novú správu.

„Adrián je pred bráničkou. Idem mu otvoriť.“

Stuhnem. Absolútne netuším prečo.

Môžem sa niečoho desiť a zároveň sa na to tešiť?

Pretože to sa mi práve deje v hrudi.

Všetky orgány prekvapene spracovávajú kokteil pocitov, o ktorých by som nepovedala ani najlepším kamarátkam, a to pred nimi nemám žiadne tajnosti týkajúce sa vážnych známostí či románikov.

Jedna z nich sedí vedľa mňa. Od šoku zo seba samej na ňu ani len nepozriem.

Adriána registrujem vyše sedem rokov. Do Konyho realitného tímu ho priviedla jeho vtedajšia priateľka Laura.

Momentálne manželka a čoskoro bývalá manželka.

Aspoň podľa poslednej aktualizácie od brata.

V lete mali svadbu, na jeseň im to začalo škripať.

Nikto presne nevie dôvod.

Vždy pre mňa boli jedným balením, Laura a Adrián, ukážkový párik. Vyzerali dokonale zohratí, skvelí spoločníci na párty, súdržní doma aj v práci.

Navonok predstavovali dvojicu, ktorej som v dobrom závidela a priala im to, čo vyžarovali.

Je to jeden z tých párov, pri ktorých si nikto príčetný nedokáže predstaviť, že by sa odrazu rozmenili na drobné, na dve samostatné jednotky.

Na druhej strane, nech sa udialo čokoľvek, nie sú prví, komu vzťah stroskotal a odcudzili sa.

Keď sa to ku mne donieslo, zamrzelo ma to kvôli obom.

Napadlo mi však, že keď rozchod postretol takúto zohratú dvojicu, určite pre záchranu urobili maximum.

Laura je jedna z najlepších priateľiek Terezy, takže ju od Terezinho príchodu do našej rodiny vnímam ako vzdialenú súčasť, krásnu, milú a úspešnú ženu.

Tereza je od môjho brata o rok staršia a najprv prišla do jeho tímu ako asistentka. Nakoniec rozšírila tím obchodákov, priviedla aj Lauru a stali sa dvomi najväčšími ťahúnkami, kým Laura nedotiahla do firmy aj Adriána.

Ten im všetkým vytrel zrak a patrí medzi najlepších realitných maklérov. Aj spolu s Laurou.

Evidujem ich roky.

Hoci sme sa nejednakrát stretli na nejakej spoločnej akcii, väčšinou organizovanej mojím bratom, nikdy sme s Adriánom neprehodili viac ako pár viet osamote. Vždy sme boli v centre veľkej partie najbližších.

No ak sa dá pri niekom na základe pár viet vyhodnotiť – s touto osobou by som absolvovala aj jednosmernú cestu do vesmíru –, pri Adovi som mala presne tento pocit.

Neviem to vysvetliť, nikdy som to nikomu nepovedala a nerobila z toho vedu, ale teraz...

Dve matice – nepochopiteľná blízkosť a fakt, že sa ide rozvádzať, do seba zapadli tak hlasno, že ten zvuk ma ochromil.

Ado je prototyp dokonalého materiálu na manželstvo. Čo sa tam pokazilo?

Aj štrajkujúci radar hociktorej heterosexuálky by spozornel.

V živote som niekoľkokrát počula o téme kolektívneho nevedomia a teraz mám prvýkrát pocit, že ho zažívam v priamom prenose.

Podľa wikipédie je to spoločný základ, ktorý spája jedinca s druhom a s vesmírom. Obsah kolektívneho nevedomia tvoria inštinky a archetypy.

Volne preložené – niečo, čo vieme, ale nevieme, odkiaľ to prichádza. V mojom prípade ani to, ako s tým naložiť.

Viem, že sa k čomusi schyľuje, hoci sa zdanlivo nič ne deje, a nie je v mojej moci to ovplyvniť, lebo sa to už deje.

Alebo som len priveľa vypila?

Dokelu.

Nie som typ lovkyne, ktorá ide po každom (skoro) slobodnom skvelom chlapovi, napriek tomu mnou preletí akýsi impulz, že toto nemusí dopadnúť dobre.

Alebo môže, uhol pohľadu.

Asi preto sa toho desím.

A teším sa, lebo z Adriána vždy sršala dobrá nálada. Je to vtipálek a má pohotové reakcie na všetko. Aspoň vždy mal.

Taký ten vzácny druh človeka, ktorého si môžem doberať a on mi to oplatí rovnakou kartou.

Neškodná zábava, sexuálny podtón nie je predsa podmienkou.

Myslú mi prefrčí, že doteraz sme sa nestretli v čase, keď ani jeden z nás nebol zadaný. Ak si odmyslíme prsteň na jeho ruke.

Nikdy však nebol k tomu všetkému ešte aj taký fešák, ako keď teraz stojí pri otvorenej mosadznej bráničke a zdraví nás zdvihnutou rukou, kým sa postupne nezvíta s každým osobitne.

Vrátane mňa.

„Ahoj, Lesi,“ povie mätko a privinie si ma k sebe, ako by to robil už tisíckrát.

Či aj to sa mi zdá a kolektívne nevedomie mi zasa obľubuje myseľ?

„Ahoj,“ usmejem sa žoviálne, lebo po toľkých pohárikoch slivovice, s ktorou sme pokračovali aj s tatkom, síce nekomolím slová, ale mám odinštalovanú hanbu.

Vystihol ma teda v maximálne uvoľnenom a spokojnom stave.

„Rád ťa vidím,“ dodá tak potichu, že zapochybujem, či to povedal jeho sexi chrapľák, alebo moja fantázia.

Odkošľem si.

„Dáš si s nami tvrdé, alebo ti nalejem vínko?“ pýtam sa vzápätí zdvorilo.

Je odo mňa vyšší len o pár centimetrov, nemusím príliš natahovať krk, aby som videla, že mu tvárou preletí závažanie. Charizmou prevyšuje všetkých v okruhu desať metrov.

„Som tu autom,“ skríví pery. Moja hlava začne namiesto jeho odpovede analyzovať hlas, ktorým to povedal.

Znie ako prefajčený päťdesiatročný rocker, pritom úsmev obklopený niekoľkodňovým strniskom má ako nevinné šteniatko.

Dal by sa opísať aj ako bledšia verzia Kevina Harta s chrapľavejším hlasom.

Zaregistrujem každý detail, ktorý by mi bol donedávna absolútne ukradnutý.

Spod rozopnutej bundy mu vykúka biele tričko a stehná mu obopínajú džínsy.

Tiež mám na sebe džínsy, len tesnejšie, na ňom by tesnejšie vyzerali čudne, a som len v mikine. Zimnú bundu som odložila, keď úroveň tekutého svetra a ohňa, ktorý tatko zapálil v krbe, dosiahla môj limit. Teraz zvažujem zhodiť aj mikinu, ale to by spustilo lavínu otázok.

„Môžeš ho tu nechať a ísť potom taxíkom, alebo prespať u nás,“ vymenováva Tereza.

Napriek tomu, že je s jeho Laurou najlepšia kamarátka, dôvod ich odlúčenia nepozná.

Minimálne to tvrdí a ja som nemala právo ťahať z nej viac informácií.

Už vyše roka bývajú s Konym a Lili o ulicu ďalej odo mňa, kým čakajú na kolaudáciu novostavby kúsok od Bratislavy, preto tá štedrá ponuka prespávačky.

„Kde máte princeznú?“ opýta sa Ado a obzerá sa okolo seba, či ju neprehliadol. Čo je prakticky nemožné, lebo už by sa po ňom liepala.

„Lili si bačuje vnútri,“ odvetí tatko.

V izbičke so svojimi hračkami a babkou. Mamina síce dokáže svojou spoločnosťou strhnúť davy a väčšinou je v miestnosti najviac vidieť aj počuť ju, no ako sa vraví, rada chodí spať so sliepkami.

Pokiaľ ide o rodinu.

Keď ide o známych a debaty o potenciálnom novom biznis pláne, vtedy nepozná polnoc a nadčasuje, akoby bola Edward Cullen.

„Tak môžem ti naliať?“ domrza Kony s fľašou v ruke.

Adrián váhavo preskakuje pohľadom odo mňa k Tereze, odhodlanému Konymu a Alici.

Vtedy mi zasvieti kontrolka.

Kony s Terezou mi už dávnejšie spomínali, že Adrián trpí depresiami.

Vraj boli týždne, keď ho to úplne odpojilo od práce a nebol schopný chodiť s klientmi na obhliadky. Ak sa nemýlim, berie na to aj lieky. Tie sa určite nekamarátia s alkoholom a minule mi Alica hovorila, že Ado teraz vôbec nepije.

Žeby to hovoril iba dnes večer v súvislosti s príchodom na aute, lebo sa vo všeobecnosti vyhába alkoholu?

Rada by som tvrdila, že ma to odradilo, ale po vnútornom zaváhaní ho presviedčam spolu s Konym.

„Tak dobre,“ privolí Adrián.

Moje argumenty viedli na plnej čiare, hoci nemám byť na čo hrdá a ani nestoja za zmienku.

Keď mu Kony nalieva a on pritom tajomne hľadá na mňa, kútiky úst sa mu krčia do rozpačitého úsmevu. Napadne mi, že vyzerá príliš veselo a šťastne na to, aby bojoval s duševnou chorobou.

Ako je možné, že vyzerá tak spokojne?

A kto z ľudí, ktorí trpia depesiou, v sprievode blízkej partie tak nevyzerá? pokarhám sa v duchu.

Dokonalá pretváarka, ktorú by si určite nezvolil, keby to mal vo svojej moci.

Zatrasiem hlavou, akoby mi to mohlo pomôcť zahnať dotieravé rozдумovanie.

Všetci si štrngneme a začneme odrátavať polnoc.

Na polnočný bozk mi chýba mužský náprotivok, ktorý by spontánny silvestrovský akt nebral ako prekročenie hraníc, namiesto toho dostanem viac, ako by som dnes večer čakala.

Adrián sa mi z dvoch metrov zahľadí do očí a ja si opäť spomeniem na kolektívne nevedomie.

Máme to, čo nás čaká, vryté v duši a dávno sa rozhodlo o tom, ako to bude prebiehať? Udialo sa azda medzi nami v nejakom alternatívnom svete čosi, čo by som si teraz pozrela aj s pukancami v ruke? Alebo by tam nebola ani jedna ďalšia spoločná scénka a pukance by vôbec nechutili tak ako v mojej úvahe?